

the United States of America which will inform the Governments of the other Parties of the deposit of each notice of denunciation.

Article 14

This Treaty of which the English and French texts are equally authentic shall be deposited in the archives of the Government of the United States of America. Duly certified copies thereof will be transmitted by that Government to the Governments of the other signatories.

In witness whereof the undersigned plenipotentiaries have signed this Treaty.

Done at Washington the day of
April 1949.

Forenede Staters regering, som vil underrette de andre deltagerlandes regeringer om deponeringen af hver enkelt opsigelse.

Artikel 14.

Denne traktat, hvis engelske og franske tekst har samme gyldighed, skal deponeres i den amerikanske regerings arkiver. Behørigt bekræftede genparter deraf vil af nævnte regering blive sendt de andre underskrivende magters regeringer.

Til bekræftelse heraf har de nedenfor anførte befuldmægtigede underskrevet denne traktat.

Udfærdiget i Washington den april
1949.

Bemærkninger til forslaget

Traktatens forhistorie.

Kort efter, at Storbritannien, Frankrig, Belgien, Luxembourg og Nederlandene ved Bryssel-traktaten af 17. marts 1948 havde indgået et defensivt forbund, opstod i Canada tanken om indenfor rammerne af De Forenede Nationers pagt at skabe et videre regionalt sikkerhedssystem, omfattende Amerikas Forenede Stater og andre nordatlantiske lande, herunder Brysselmagterne og skandinaviske lande, og derved at fortsætte den konsolidering af vestens demokratier, som var blevet indledet med Brysselpagten.

Denne tanke tog fastere form, efter at De Forenede Staters senat på forslag af senator Vandenberg den 11. juni 1948 havde vedtaget en resolution, hvori senatet bl. a. anbefalede sådanne regionale aftaler om individuel og kollektiv sikkerhed i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt. Ifølge resolutionen ville De Forenede Stater eventuelt slutte sig til sådanne aftaler på betingelse af, at de pågældende stater hjalp sig selv og hverandre, og at De Forenede Staters nationale sikkerhed blev fremmet ved aftalerne.

Tanken om dannelsen af et defensivt forbund, hvis kerne udgjordes af atlantiske stater, blev i begyndelsen af juli 1948 drøftet i Washington mellem den amerikanske og den canadiske viceudenrigsminister og den britiske, den franske, den belgiske og den nederlandske ambassadør.

Efter at der mellem vestmagterne havde fundet yderligere forhandlinger sted om den påtænkte Atlantpagt, modtog den danske regering i begyndelsen af indeværende år underhånden meddelelse fra regeringen i Washington om, at de magter, der forhandlede om en nordatlantisk pagt, var enige om, at det skulle undersøges, om Danmark, Norge, Island, Irland og Portugal var villige til at overveje at slutte sig til pagten.

Regeringen mente ikke at kunne tage stilling til denne henvendelse, før den undersøgelse, Danmark, Norge og Sverige i fællesskab foretog af mulighederne for et skandinavisk samarbejde på forsvarets område, var tilendebragt.

De forhandlinger, der i løbet af januar 1949 fandt sted imellem de tre lande viste, at det ikke var muligt for tiden at nå den fornødne enighed om forudsætningerne for